PEYAMİ SAFA

Server Bedi

CİNGÖZ RECAİ

BODRUMDA KALANLAR

PEYAMİ SAFA

Server Bedi

BODRUMDA KALANLAR

CİNGÖZ RECAİ

(Cıva Necati)

BODRUMDA KALANLAR

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri: Türk Neşriyat Yurdu
Şark ve Maarif Kitaphanesi
İstanbul
1926

I

Motor sahile yaklaşıyordu. Gece yarısı, motorun küçük fenerinden düşen ince ışık dalgalar arasında bir gümüş zincir gibi kıvrılıp açılıyordu. Boğaziçi'nin Anadolu sahili simsiyah, karanlık binalarıyla yaklaştıkça büyüyordu.

Cingöz Recai makineyi kullanıyordu. Motoru büyük bir kırmızı yalının rıhtımına yanaştırdı ve derhâl fenerini söndürdü. Hava zifiri karanlık, gökte bir tek yıldız görülmüyor, yalının pencerelerinde hiçbir ışık yok, çıt çıkmıyor, yalnız, rıhtıma bulaşıp çekilen dalga sesleri.

Cingöz Recai motorun içine eğilerek bir kibrit çaktı, saatine baktı:

Biri yirmi geçiyor!

Sonra adamlarına emir verdi:

“Başka yere kımıldamayınız. Vereceğim işaretleri biliyorsunuz. Gözleriniz pencerelerden ayrılmasın.”

Yardımcısına dönerek:

“Haydi Feridun!” dedi!...

Cingöz Recai ile yardımcısı rıhtıma çıktılar ve yalının bahçesine doğru süratle ilerlediler.

Feridun yürürken başını yukarı kaldırarak sık sık yalının pencerelerine bakıyordu. Cingöz onun kolundan çekti:

"Haydi yürü, korkma, bu saatte herkes yatmıştır. Görülmek tehlikesi zerre kadar yoktur."

"Nerede bekleyecektik usta?"

“Fıstık ağacının altında.”

“Daha gidecek miyiz?”

“Hayır!...”

Cingöz Recai parmağıyla karanlıkta bir yer gösterdi:

“Ağaç şu!...”

“Siz bu bahçeyi biliyor musunuz?”

“Gündüzün gördüm!...”

Fıstık ağacının altına geldiler, durdular. Cingöz cebinden boruya benzer bir mukavva çıkararak ağzına götürdü, keskin keskin öttürdü. Sesi tıpkı bir puhu kuşu gibi çıkıyordu. Bu vahşî hayvan sesi, ıssız havada uzun yankılar yaparak dolaştı.

Cingöz, mukavva bir boru ile tıpkı bir kuğu kuşu gibi öttü.

Feridun gülerek:

“Hayret!...” dedi!...

“Neden?”

“Sesiniz tıpkı puhu kuşuna benzedi.”

Cingöz Recai de güldü:

“On dört hayvanın sesini iyi taklit ederim.”

“Bu bir işaret midir?”

“Evet. Şimdi, ikinci katta, sağdan ikinci pencereye bak!”

İkisi de oraya baktılar. Bir dakika geçmeden pencereden bir sigara kıvılcımı gördüler. Cingöz bir kere daha puhu kuşu gibi haykırdı, sonra bir iki üç diye saymaya başladı.

Altı yüze kadar saydıktan sonra Feridun'u kolundan dürttü:

“Haydi, her şey hazır, yürü!”

Yalının mutfağı yanında bulunan tek katlı küçük bir tahta kapıya doğru ilerlediler.

Cingöz Recai kapıyı iterek açtı, bir taşlığa girerek elektrik fenerini yaktı. Yürüdüler.

Yarı açık bir kapıdan içeriye girdiler. Burası yalının en alt kat sofası idi.

Feridun, verilen işaretler üzerine bu kapıların gizlice içeriden açıldığını anlamıştı. Cingöz Recai'nin soymak istediği evlerin, köşklerin, yalıların içine kendi adamlarından hizmetçi, uşak v.s. koyarak kapıları kolaylıkla açtırdığını biliyordu. Ustasının bu sefer de aynı usule müracaat ettiğini anladı. Zira Cingöz Recai yapılacak işlere dair yardımcısına hiçbir şey anlatmamıştı.

Cingöz ile yardımcısı, merdiven başında durdular. Cingöz parmağını dudağının üstüne koyarak yardımcısına susmasını işaret etti. Kulağını yukarı kaldırarak bir şey dinler gibi görünüyordu.

Gerçekten yukarı kattan bir fısıltı işittiler:

"Çıkınız!..."

İki hırsız derhâl arka ceplerinden birer ince lastikli terlik çıkararak potinlerinin üstüne geçirdiler.

Böylece hiç gürültü çıkarmadan yürümek mümkündü. Ağır ağır merdivenleri çıktılar. Küçük bir koridordan büyük bir sofaya geçtiler.

Cingöz Recai elektrik fenerini karanlıkta üç defa açıp kapadı, sonra kulak kabarttı. Aralık bir oda kapısından yeni bir fısıltı işittiler.

"Tamam. Korkmayınız. Geliniz..."

Cingöz kapıya doğru cesaretle ilerledi.

II

Ertesi sabah polis müdüriyetinde polis hafiyesi Mehmet Rıza'yı telefona çağırdılar:

“Alo!...”

“Efendim!”

“Mehmet Rıza beyle mi konuşuyorum?”

“Evet.”

“Burası Çengelköy'deki İhsan Paşa yalısı.”

“Peki efendim...”

“Dün gece başımıza büyük bir felâket geldi efendim, size onu haber veriyorum, henüz karakola haber vermedim. Ben paşanın karısıyım...”

“Nedir? Ne var?...”

“Gece biz uyurken yalıya hırsızlar gelmiş önemli eşyalarımızı çalmışlar ve ... kocamı da alıp götürmüşler!”

“Kocanızı mı?”

“Evet!”

“Kırk bin liralık eşya... Lütfen derhâl yalıya gelebilir misiniz?”

“Hay hay, derhâl geliyorum hanımefendi!”

“Polise ayrıca bilgi verelim mi?”

“Lüzum yok hanımefendi Ben tahkikatımı yapıncaya kadar resmi muameleye hacet yoktur.”

Polis hafiyesi telefonu kapadı. Müdüriyetten çıktı ve en seri vasıtalarla yalıya koştu.

Hanımefendi büyük bir heyecan içinde Mehmet Rıza'yı karşılayarak salona aldı. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve küçülmüştü:

“Aman Rıza bey!.. Hâlâ sinirlerim üstümde, hâlâ başımdan geçenlere inanamıyorum. Felâket! Felâket...” dedi!...

“Telâş etmeyiniz hanımefendi, olayı bana sükunetle anlatırsanız memnun olurum!...”

Mehmet Rıza; herşey anlaşılıyor hanımefendi. Bu hırsızlık Cingöz Recai tarafından yapılmış, dedi.

Kadın derin bir nefes alarak anlattı:

"Büyük bir olay Rıza Bey, pek büyük bir olay... Belki de polislik hayatınız süresince hiç böylesini görmediniz... Bakınız, sabah her zamanki vakitte uyandım, ben ayrı odada yatarım, kocam da ayrı odada yatar... Yataktan kalktım. Kapıyı açacağım, birde ne göreyim? Kilitli. Oda kapısını dışarıdan kilitlemişler... 'A... Bu da ne?' dedim. Kapıya yumrukla vurarak hizmetçileri çağırmaya başladım. Vur, vur, vur. Ses seda yok... Belki on dakika, yirmi dakika, yarım saat vurdum, bilmiyorum ama çok vurdum... 'Hatice, Perran, Matmazel Mari' diye bağırdım, haykırdım, kocama seslendim, hiç gelen giden yok. Artık başımıza bir felâket geldiğini anladım. Pencereyi açtım, rıhtımın önünden geçen sandalcıya seslendim:

'Bırak sandalını... İçeriye gir... Bir felâket var galiba.' dedim.

"Adamcağız yalıya girdi yukarı çıktı. Odanın kapısını dışardan kırarak açtı... Hemen dışarı fırladım, evvelâ kocamın yattığı odaya girdim... Baktım ki kimse yok, yatak boş... Hususî dolabının kapağı açık, oda perişan... Biraz araştırınca ne göreyim ki, en büyük paralarını sakladığı küçük beyaz kasa çalınmış...

"Mücevherleri, tahvilleri çalınmış... Antika eşyası çalınmış... Bir çığlık koparark aşağıya indim, hizmetçilerin odasına girdim. Bir de baktım ki Hatice'nin de, Perran'ın da kollarını ayaklarını bağlamışlar, ağızlarını tıkamışlar... Derhâl çözdüm.. Kızlar ağlayarak yerden fırladılar... Sonra Matmazel Mari'nin odasına girdik, zavallı kızı da ötekiler gibi bağlamışlar... Onu da kurtardık ve size telefon ettik... Ben, semte bu haber yayılmadan sizin gelmenizi istiyordum. Onun için

karakola haber vermedim. Bu öyle ufak tefek bir hırsızlık değil. Sandalcıya da hiç ses çıkarmamasını tembih ettim...”

“İyi ettiniz hanımefendi ve beni tam zamanında çağırdınız. Derhâl işe başlıyorum.

Mehmet Rıza yalının içinde yarım saat kadar araştırma ve tatbikatla meşgul oldu. Hizmetçi kızlara ve Matmazel Mari'ye, kendilerine nasıl saldırıldığını anlattırdı. Sonra evin hanımıyla konuştu:

“Her şey anlaşılıyor hanımefendi. Bu hırsızlık Cingöz Recai tarafından yapılmıştır.”

Kadın bağırdı:

“Bravo! Ben de öyle tahmin ediyordum.”

“Evet... Çünkü memleketimizde bu kadar büyük hırsızlıklar yapan bir o vardır. Fazla olarak Cingöz'ün hırsızlık usulleri de bizce malumdur. Yalıya dün gece birle iki sıralarında motorla gelmiş ve rıhtıma yanaşmış. Sonra yardımcısıyla bahçeye fıstık ağacının altına yürümüş. Orada bir puhu kuşu taklidi yaparak bağırmış, böylece bahçede olduğunu içeriye haber vermiş...”

“İçerisi neresi?”

“Yalıya!...”

“Neden?”

“Çünkü yalınızın içinde Cingöz'ün adamı var... Hayret etmeyiniz. Müsaade buyurunuz... Evet... Bu insanlar kapıları açmış, Cingöz'le yardımcısını içeri almışlar... Onlar önce hizmetçileri bağlamışlar, sonra kocanızı yakalayarak yalıdan çıkarmışlar ve odasını soymuşlar...”

“Ne biliyorsunuz? Gözlerinizle görmüş gibi söylüyorsunuz!”

“Böyle olduğuna kesinlikle eminim, hanımefendi! Hatta, şu anda kocanızın nerede olduğunu da biliyorum.”

“Nerede?”

“Bahçede iki katlı viran köşkünüzün bodrumunda!...”

“Aman koşalım, kurtaralım öyle ise..”

“Acele etmeyiniz. Ondan evvel yapılacak iş var. Yalınızda birini tevkif etmeye mecburum.”

“Kim bu, hayret! Hayret! Bu hain..”

“Tahmin etmelisiniz ki bu, Matmazel Mari'dir..”

“Fakat bu kız.. Üç aydır...”

“Bu zamanda üç aylık değil, üç senelik dostlara güvenilmez.”

“Şimdi onu tevkif mi edeceksiniz?”

“Derhâl...”

“Bu kadar şeyi nasıl keşfettiniz? Gözlerinizle görmüş gibi her şeyi biliyorsunuz!...”

“Hırsızların yalıya gece saat birle iki arasında geldiklerini hizmetçilerin ifadelerinden anladım.

“Motorla rıhtıma yanaştıklarını da rıhtımdaki izlerden keşfettim... Eski Beykoz yapısı antika bir vazoyu motora koyarlarken kulpunu kırmışlar, taşın üstünde parçasını buldum. O aralık benzin ve yağ lekeleri gördüm. Cingöz'ün yardımcısı ile fıstık ağacının altına gittiklerini kumların üstündeki ayak izlerinden

anladım. Cingöz'ün ayak izlerini gayet iyi tanırım. Otuz sekiz numara potin giyer. Puhu kuşu taklidi yaptığını hizmetçilerin ifadelerinden çıkardım. Zira hizmetçiler de şüpheye düşmüşler... Bu ses, puhu kuşundan ziyade insan sesine benziyormuş... Cingöz'ün yalıda adamı olduğunu da kapılar hiç zorlanmadan açılmasından belli. Esasen ben Mari'yi de tanırım. Bu kızın asıl adı Fufu'dur. Meşhur yankesicilerden biridir. Piyano çalar, lisan bilir, ailelerin içine girerek böyle işler yapar. Cingöz'le beraber çalıştığını yeni öğreniyorum. Siz şimdi onu buraya lütfen gönderiniz. Ve bizi on beş dakika yalnız bırakınız!"

"Hırsızlar onu mahsus mu bağlamışlar?"

"Evet... Üzerinden şüpheleri gidermek için..."

Paşa'nın karısı bir harika seyreder gibi Mehmet Rızaya takdir ve hayranlık dolu gözlerle bakarak odadan çıktı ve beş dakika sonra geldi:

"Kaçmış, Rıza Bey, ortada yok!"

"Bunu da tahmin ediyordum. O hâlde kocanızı kurtaralım."

Polis hafiyesiyle Paşa'nın karısı bahçeye gittiler. Mehmet Rıza mutfağın yanındaki kapıdan köşke giden ince kumlu yol üstünde bazı izler gösterdi:

"Bakınız, Paşa'yı buradan sürükleyerek götürmüşler. Bu izler köşkün bodrumuna kadar devam ediyor."

"Fakat buna ne lüzum vardı? Paşayı da odasında bağlayamazlar mıydı?"

"İşte bunu anlamak biraz güç. Cingöz'ün burada ne düşündüğünü bilmiyorum. Bununla beraber anlamakta pek de gecikmiş sayılmayız..."

Bahçedeki köşke geldiler. Burası iki katlı harap, yıllarca kullanılmamış; üstünde iki, altında bir oda bulunan ve ekseriya uşakların oturmasına ayrılan bina idi.

Mehmet Rıza taşlıktan bodrum kapısına yürüdü. Kapıyı itti. Elektrik fenerini yakarak merdivenlerden indi. Paşa'nın hanımı da gözleri meraktan büyüyerek polis hafiyesini takip ediyordu.

Bodrumda Paşa'nın arka üstü yattığını ve etrafına büyük bir korku ile baktığını gördüler.

Mehmet Rıza, bodrumda arka üstü yatan paşanın hemen ağzından tıkacını çıkardı ve bağlarını çözdü.

Mehmet Rıza derhâl Paşa'nın bağlarını çözdü. Ağzından tıkacını çıkardı. İhtiyar adamın sevincinden gözleri yaşarmıştı.

Karısına sarıldı. Mehmet Rıza'ya:

“Derhâl çıkalım!” dedi!...

Üçü birden bodrum kapısına koştular, fakat demir kapı dışarıdan kilitlenmiş açılmıyordu.

III

Mehmet Rıza dişlerini gıcırdatarak mırıldandı:

"Ah melun! Bizi buraya hapsetti!"

Bu olaylardan hiçbir şey anlamayan Paşa, yorgun bir sesle sordu:

"Ne var? Ne oluyoruz? Bu nedir?"

Kadın da soruyordu:

"Kim kapadı? Bizi buraya kim kilitledi?"

Mehmet Rıza bağırdı:

"Odur, o melun! Demek hâlâ yalının etrafında dolaşıyormuş! Ah, edepsiz, rezil..."

Polis hafiyesi böyle öfke ile söylenirken, bodrum kapısının dışarısından alaycı bir ses geldi:

"Küfretme üstad!"

Bu, Cingöz Recai'nin sesi idi. Yezid herif, bodrumun kapısında durarak içeriyi dinliyor, gülüyordu.

Ağzını anahtar deliğine yaklaştırarak söyledi:

"Rızacığım, biraz daha sabret. Hepiniz serbest kalacaksınız! Biraz... Yani.. Yirmi dört saat! Eh... Ne yaparsın... Dünya bu, sen beni hapsettirmek isterken bazı da ben seni kodese tıkarım... Fakat bütün keşiflerine

hayranım. Demin, yalının salonunda hanımefendiye keşiflerini anlatırken ben bitişik odadan seni dinliyordum. Az daha içeriye girip boynuna sarılacaktım.

Cingöz, ağzını anahtar deliğine yaklaştırarak, küfretme üstad, dedi.

“Saatine, dakikasına, motoruna, Beykoz malının kulpuna, yan kesici Fufu'ya, puhu kuşuna varıncaya kadar her şeyi mükemmel keşfettin. Vallahi, sen dâhisin Rıza... Samimi söylüyorum ki, harikulade bir adamsın! Aklınla bin yaşa... Fakat keşfedemediğin bir iki küçük şey var değil mi? Niçin Paşa'yı yatağından kaldırıp bu bodruma tıktım? Niçin yalıyı soymuşken gece savuşmadım da hâlâ buralarda geziyorum, değil mi?

“Onları da şimdi sana anlatacağım:

“Çünkü bu mükemmel yalı öyle bir gecede soymakla bitecek tükenecek şey değil, içeride kırk elli bin liralık eşyada daha gözüm kaldı. Onları da bu gece götüreceğim. Hanımefendinin sabahleyin seni buraya davet edeceğini biliyordum. Bu besbelli bir şey. Senin işi karakollara düşürmeden hususi tahkikat yapmaktan hoşlandığını da bilirim. Nihayet bu bodruma gireceğin muhakkaktı. Çünkü ayak izlerinin ulaştığı her yere burnunu sokacaktın. Seni bu yalıda hapsetmeyi düşündüm. Eğer bodruma gelmeseydin, başka bir çare bulmuştum. Fakat ona lüzum kalmadı. Şimdi bu geceyi burada geçireceksiniz. Hizmetçiler yeniden hapsedildiler. Yalı bana kaldı. Gece soyacağım. Yarın sabah bodrum kapısı açılacak. Ve serbest olacaksınız. Paşa kızmasın... Hoşça kalın...”

Cingöz Recai bodrum kapısından uzaklaştı. Hâlbuki yalıyı gece değil, gündüz soyuyordu. En mükemmel antika nadide küçük eşyayı ve bayram mücevherlerini bir bavula doldurdu.

Güpegündüz bir sandala binerek yardımcısı ile yalıdan uzaklaştı. Karşı sahile çıkınca Çengelköy merkezine telefon etti:

“Alo... Ben Cingöz Recai'yim... Dün gece İhsan Paşa'nın yalısını soydum. Paşa ve karısı, üstadımız Mehmet Rıza ile köşkün bodrumunda hapistirler. Hizmetçiler de yalının bir odasında bağlıdırlar.

“Gidip onları kurtarınız ve topuna benden selâm söyleyiniz...”

SON

Peyami Safa

CİNGÖZ RECAİ

Türk edebiyatının en ünlü polisiye kahramanı Cingöz Recai, soluk kesen maceralarıyla okuyucularını şaşırtmaya devam ediyor. Sıradanmış gibi görünen hikâyelerle ustalıklı maceralar çıkaran Peyami Safa, akıcı üslubu ve kuvvetli kurgusuyla polisiye türünün en sevilen örneklerini bu kitaplarla gözler önüne seriyor.

Cingöz Recai, ülkenin en tanınmış kibar hırsızıdır. Başkomiser Mehmed Rıza'yı peşinden koşturan, dünyaca ünlü dedektif Sherlock Holmes'e kök söktüren, kurnaz, cesur, soğukkanlı, zarif, tahsilli ve görgülü özellikleriyle Türk edebiyatının en meşhur tiplemelerindendir.

Cingöz Recai, helal para kazanmış kimselere dokunmayıp servetini haksız yollardan kazananların baş belası olur. O, haram yiyicilerden aldıklarını muhtaçlara dağıtan bir iyilik abidesidir. Milli değerlerine düşkün olan Cingöz Recai, kendi asayiş anlayışıyla Fransızların Arsen Lüpen'ine, İngilizlerin Sherlock Holmes'ine şapka çıkartır.

Damla Yayınevi olarak sizleri Cingöz Recai'nin nefes kesen maceralarıyla buluşturmaktan mutluluk duyarız.

GENÇ DAMLA

kitapyurdu.com